

"İman hem nurdur, hem kuvvettir. Evet, hakikî îmanı elde eden adam, kâinata meydan okuyabilir ve îmanın kuvvetine göre, hâdisatın tazyikatından kurtulabilir..." Devamıyla izah eder misiniz?

"İman hem nurdur, hem kuvvettir." cümlesinde geçen **nur** kelimesi, "*tenvir eden, nurlandıran, ışıklandıran*" mânasındadır. Nitekim, bu dersin **İkinci Nokta**'sında insanın ve kâinat kitabının ancak îman nuruyla okunabildiği ifade edilir.

İnanmayan insan küfür karanlığında kalmıştır. Ne kendini okuyabilir, ne de kâinatı. Her organının, her hücresinin ve her duygusunun ayrı birer mu'cize olduklarını hiç düşünmez. Sadece onları dünyanın geçici menfaatlerinde ve zevklerinde kullanmakla yetinir. Düşünmeden yaşar veya yaşıyorum zanneder.

İman nuruyla kendini okuyan insan büyük bir şeref kazanmıştır. Bu bahtiyar insan kendi varlığı konusunda şöyle düşünür:

*"Ben Allah'ın eseriyim, Hayatım O'nun **Muhyi** isminin tecellisi, şeklim, sûretim O'nun **Musavvir** isminin tecellisi, her organımın ve her hücremin hikmetle ve yerinde yaratılmış olması O'nun **Âlim** ve **Hakîm** isimlerinin tecellileri. Ve ben varlığımda tecelli eden her bir İlâhî isimle ayrı bir rahmete mazhar olmakta ve ayrı bir şeref kazanmaktayım. Bunların her biri için ayrı bir şükür borcum vardır."*

Allah'a îman etmekle böyle bir üstünlüğe ulaşan kişi, "*Rabbine nasıl şükür ve ibâdet edeceği, neleri konuşup neleri söylemekten kaçınacağı, neye bakıp neye bakmayacağı*" gibi nice sorularının cevabını da îmanın diğer iki rûknünde, yâni kitaplara ve peygamberlere îmanda bulur. İşlerini, hareketlerini, düşüncelerini ve ahlâkını Kur'âna göre tanzim etmeye ve bu konuda yegane rehber olan Allah Resulüne (asm.) mutlak mânada itaat etmeye başlar. Böylece îman şerefine, salih amel ve güzel ahlâkı da ilave etmiş olur.

İman nur olduğu gibi, ilim de nurdur, ibâdet de nurdur, güzel ahlâkın her bir şubesi de ayrı bir nurdur.

Bu nurlu insan aynı zamanda kuvvetlidir de. Bu bahtiyar insan, her şeyi ve her hadiseyi Allah'ın yarattığını ve takdir ettiğini bilmekle, onlara karşı ne aşırı bir minnet duygusu taşır, ne de onlardan gelecek zararlardan fazlasıyla korkar.

Bir kul olarak kendine düşen görevleri hassasiyetle yerine getirdikten sonra, Âlemlerin Rabbi olan Allah'a tevekkül etmekle mahlukat âleminden gelecek zararlara ve tehlikelere gereğinden fazla önem vermez. Hava âlemini O'nun emrinde bilir, fırtınadan korkmaz. O unsurun cansız ve iradesiz olduğunu, kendi başına hiçbir icraat yapamayacağını çok iyi bilir. Ancak, bir âyet-i kerîmede haber verildiği gibi, o unsurun vereceği zararların, sadece âsi insanlara mahsus kalmayıp çok masumlara da dokunabileceğini dikkate alarak, Rabbine sığınır ve rahmetine iltica eder.

"Bir bela, bir musibetten çekininiz ki, geldiği vakit yalnız zâlimlere mahsus kalmayıp masumlarında yakar."(Enfal, 8/25)

İmanın çok büyük bir kuvvet olduğu bir sonraki cümlede şöyle beyan ediliyor:

"Evet, hakikî îmanı elde eden adam, kâinata meydan okuyabilir ve îmanın kuvvetine göre, hâdisatın tazyikatından kurtulabilir."

Kâinata meydan okumak, "varlık âlemindeki her şeyi Allah'ın emrinde bilmek ve O izin vermedikçe hiçbir şeyin ona zarar veremeyeceğine kesin olarak inanmak" demektir. Bu gerçek, eşya için olduğu gibi olaylar için de geçerlidir ve "hâdisatın tazyikâtından kurtulabil"me ifadesiyle bu mâna ders verilmiştir.

Deniz, Allah'ın bir mahlûkudur. İnsanın tansiyonunun yükselmesi gibi, dalgaların fırtına ile yükselmesi de bir hadisedir. Denizi yapan başka, bu hadiseyi yaratan başka olamaz. O halde, denizin sahibine îman ile intisap eden bir mümin, dalgalardan korkmaz. Allah'ın **Hakîm** isminin gereği olarak tedbirini alır, ancak çok iyi bilir ki deniz kendiliğinden ona bir zarar dokunduramaz. Bu îmanla, fırtınaya ve yükselen dalgalara meydan okuyabilir, onlara karşı koyabilir.

İnsanın başına gelen bütün korkutucu, zarar verici olaylar da böyledir. O olaylar da kendi başlarına buyruk değildirler. Üstadımızın buyurduğu gibi,

"Her şeyin dizgini O'nun elinde, her şeyin hazinesi O'nun yanındadır."

O'nun izni olmaksızın ne ağaç meyve verebilir, ne de su insanı boğabilir. Ağacın bakımını iyi yapan bir bahçıvan onun meyvelerinden faydalandığı gibi, yüzme

bilmeden denize giren insan da onun dalgalarında boğulur. *Rızkı veren de Allah'tır, ölümü yaratan da.* Kul ise kendi iradesine bırakılan işlerde sadece görevini en iyi şekilde yapmak durumundadır. Böylece bir hayra ulaştığında çok iyi bilir ki **“Her hayır Allah'ın elindedir.”** Ve bu güzel netice de O'nun ihsanıdır. Yanlış yoldan giderek zarara uğradığında da yine çok iyi bilir ki, bu şerri yaratan da Allah'tır, şu var ki yanlış yol tutmakla bu şerri kendi istemiştir.

İmanın hem nur, hem kuvvet olduğunun beyan edildiği paragrafın sonunda şu hüküm cümlesi geçer:

“ ... İman tevhidi, tevhid teslimi, teslim tevekkülü, tevekkül saâdet-i dâreyni iktizâ eder.”

Allah'ın varlığına îman eden insan tevhid yoluna girmiş, O'nun birliğine de îman etmiştir.

Tevhid, üçe ayrılıyor: *Tevhid-i zât, tevhid-i sıfat ve tevhid-i ef'al.*

Allah'ın zâtının birliğine inanan insan O'nun, sıfatlarında da şeriki olmadığına inanır. Bir mümin, bütün kudretin ancak Allah'a ait olduğunu, mahlûkattaki bütün kuvvetlerin ise O'nun yaratmasıyla ortaya çıktığını bilir. **“Allah'tan başka kimsede havl ve kuvvet yoktur.”** cümlesi kudret sıfatında tevhidi ifade eder.

Keza, ilim sıfatı da ancak Allah'a mahsustur. Mahlûkata ihsan edilen ilimler, O'nun **Âlim** isminin tecellileridirler. Meleklerin, Hazret-i Âdem'le ilim konusunda tabi tutuldukları imtihanda mağlup olduklarında

“Melekler, 'Seni bütün eksikliklerden -noksan sıfatlardan- uzak tutarız. Senin bize öğrettiklerinden başka bizim hiçbir bilgimiz yoktur.' dediler.” (Bakara, 2/32)

demeleri de ilim sıfatında tevhidi ifade etmektedir .

Diğer sıfatları da aynı şekilde düşünen bir mümin, hiçbir varlığa hakikî mânada ne kudret, ne ilim, ne irade verir. Hepsini Allah'tan bilir. O dilemedikçe hiçbir kimsenin ve hiçbir şeyin ona zarar veremeyeceğine olan kuvvetli îmanı onu, **tevhidin** bir sonraki kademesi olan **teslime** götürür.

“Göklerin ve yerin orduları Allah'ındır...” (Fetih, 48/7)

âyet-i kerîmesinden aldığı dersle, her şeyi bir emirber nefer olarak gören insan, ancak Allah'a teslim olur ve yalnız O'na tevekkül eder.

*İşte iki dünya saâdetinin reçetesi, hakikî îmanın meyveleri olan bu **"teslim ve tevekküldür."*** Bu reçeteyi kalb âlemine hakim kılan bir mümin, dünyada da mesut yaşar, âhirette de...